

கவிதைப்பேழை

இயல்
மூன்று

தன்னை அறிதல்

நுழையும்முன்

ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் தனித்தன்மையும் தனித்திறமையும் இருக்கும். அதை அறியாத வரையில் எதிர்காலம் அச்சமூட்டும். நாம் யார், நம் ஆற்றல் என்ன என்பதை உணர்ந்துகொண்டால் வாழ்க்கை எளிதாகிவிடும். இக்கருத்தினை விளக்கும் கவிதை ஒன்றினை அறிவோம்.

அன்றைக்குத்தான் அம்மா காக்காவிற்கு
அது குயில் குஞ்சு என்று தெரிந்தது
தெரிந்த பிறகு
இனிமேல் நாம் சேர்ந்து வாழ முடியாது
போய்விடு என்றது

பாவம் குயில் குஞ்சு!
அது எங்குப் போகும்?
அதுக்கு என்ன தெரியும்?
அது எப்படி வாழும்?

குயில் குஞ்சும்
எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தது
அம்மா காக்கா கேட்கவில்லை
கிளம்பிப் போகச் சொல்லிவிட்டது

குயில் குஞ்சால் அம்மா காக்கையைப்
பிரியமுடியவில்லை
அதுவும் அந்த மரத்திலேயே
வாழ ஆரம்பித்தது

அம்மா காக்கையைப் போல "கா" என்று
அழைக்க முயற்சி செய்தது
ஆனால் அதற்குச் சரியாக வரவில்லை

அதற்குக் கூடு கட்டத் தெரியாது
பாவம் சிறிய பறவைதானே!
கூடு கட்ட அதற்கு யாரும்
சொல்லித் தரவும் இல்லை
அம்மா அப்பா இல்லை
தோழர்களும் இல்லை

குளிரில் நடுங்கியது
மழையில் ஓடுங்கியது
வெயிலில் காய்ந்தது
அதற்குப் பசித்தது
தானே இரை தேடத் தொடங்கியது

வாழ்க்கை எப்படியும்
அதை வாழப் பழக்கிவிட்டது

ஒரு விடியலில் குயில் குஞ்சு
"கூ" என்று கூவியது
அன்று தானொரு
குயில் என்று கண்டு கொண்டது.

– சே. பிருந்தா